

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ В КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ

**Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної
інтернет-конференції
(19 червня 2018 р.)**

Умань – 2018

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
УМАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ САДІВНИЦТВА
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І
ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПУБЛІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ
В КОНТЕКСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ
АДМІНІСТРАТИВНОЇ РЕФОРМИ

Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної
інтернет-конференції
(19 червня 2018 р.)

Умань
Видавець «Сочінський М. М.»
2018

*Рекомендовано до друку рішенням Вченої ради факультету менеджменту
Уманського національного університету садівництва
(протокол №5 від 21 травня 2018 р.)*

Редакційна колегія:

ПРИЛІПКО С.М. – завідувач кафедри публічного управління та адміністрування Уманського національного університету садівництва, к.е.н. *(відповідальний редактор)*;
ВАСИЛЬЄВА О.І. – професор кафедри публічного управління та публічної служби Національної академії державного управління при Президентові України, д.держ.упр., *(заступник відповідального редактора)*;
ВАСИЛЬЄВА Н.В. – професор кафедри регіонального управління, місцевого самоврядування та управління містом Національної академії державного управління при Президентові України, д.держ.упр. *(заступник відповідального редактора)*;
ГРИЩЕНКО І.М. – професор кафедри публічного управління та менеджменту інноваційної діяльності ННІ післядипломної освіти Національного університету біоресурсів і природокористування України, д.держ.упр. *(заступник відповідального редактора)*;
ТРАНЧЕНКО Л.В. – професор кафедри публічного управління та адміністрування Уманського національного університету садівництва, д.е.н.;
МИТЯЙ О.В. – доцент кафедри публічного управління та адміністрування Уманського національного університету садівництва, к.е.н.;
МОВЧАНЮК А.В. – старший викладач кафедри публічного управління та адміністрування Уманського національного університету садівництва, к.е.н. *(відповідальний секретар)*.

Актуальні питання публічного управління та адміністрування в контексті реалізації адміністративної реформи : матеріали Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції, 19 червня 2018 р. / за заг. ред. С.М. Приліпка, О.І. Васильєвої, Н.В. Васильєвої, І.М. Грищенко. – Умань : Видавець «Сочінський М. М.», 2018. – 326 с.

ISBN 978-966-304-271-8

У матеріалах конференції висвітлені результати наукових досліджень з актуальних питань публічного управління та адміністрування в контексті реалізації адміністративної реформи за тематичними напрямками: «Теоретико-методологічні засади публічного управління та адміністрування», «Актуальні питання державного управління та місцевого самоврядування: проблеми та перспективи», «Соціально-економічна та інвестиційна політика держави в умовах трансформації публічного управління», «Реалізація концепції децентралізації влади в Україні на сучасному етапі розвитку», «Електронне урядування в умовах розвитку інформаційного суспільства».

Для наукових, науково-педагогічних працівників, теоретиків і практиків публічного управління та адміністрування, а також усіх, хто цікавиться питаннями публічного урядування.

УДК 35.07/08

Матеріали конференції друкуються в авторській редакції. За виклад, зміст і достовірність матеріалів відповідають автори. Позиція редакції не завжди може збігатися з точкою зору автора.

ЗМІСТ

1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ	9
Арсенович Л.А. Імідж інститутів сектору безпеки і оборони за кордоном: кращі практики	9
Арпентьева М.Р. Технологии управления современными сообществами	12
Данилів І.Л. Особливості децентралізації у сфері освіти	17
Дубінченко Ю.М. До методологічних проблем публічності в процесах становлення сучасного урядування	18
Заєць Г.П. Партисипативне управління як напрямок підвищення якості трудового життя	20
Замятіна Н.В. Публічне управління як модель організації державного управління в Україні	22
Карковська В.Я. Управління знаннями як ключовий елемент ефективності державного управління	24
Кожушко А.О. Співвідношення понять «зміна» та «інновація» в публічному управлінні, інституціональний вимір	26
Колодійчук А.В. Аналізування підходів до класифікації методів макроекономічного управління	28
Крачун К.М. Проблематика адміністративної відповідальності в Україні та досвід ЄС	30
Лях Ю.І. Публічне адміністрування у процесі суспільної трансформації	33
Мироненко Т.О. Ефективність рішень у публічній політиці	35
Мороз С.А. Елементи системи вищої освіти як об'єкти державного управління її якістю (за результатами аналізу поглядів зарубіжних вчених)	37
Перун І.В. Удосконалення публічного управління як один із напрямів реформування в Україні	39
Подлевська О.М., Яркевич Г.В. Особливості управлінської комунікації в умовах інформаційного суспільства	40
Полунін О.В. Концептуалізація податкового послуху за моделлю «слизького схилу» як орієнтир для діяльності податкової служби	42
Радіонова Л.О. Форми партисіпації громадян в контексті адміністративної реформи	44
Сас Н.М. Базові вимоги до керівників об'єднаних територіальних громад	47
Сердюк О.С. Антагонізм класичної та марксистської економічної думки у питаннях поведінки людини	49
Слюсаренко В.Є. Методи регулювання розвитку трьохстороннього партнерства	51
Тишковська А.С. Досвід зарубіжних країн у сфері захисту інформації в публічному управлінні	53
Томашевська Т.В. Особливості визначення компетенцій політико-управлінської еліти	55
Хрідочкін А.В. Теоретико-методологічні аспекти дослідження проблем публічного адміністрування у сфері інтелектуальної власності	57
Цицюра О.Я. Сутність розвитку адміністративної відповідальності у вітчизняному законодавстві та в законодавстві європейських країн	59
Чорна К.П. Історичний досвід публічного управління на українських теренах: північне причорномор'я як ореал зародження європейської демократії	61
Чукіна І.В. Механізми державного управління: теоретичні підходи до визначення поняття	63

Підгрушний В.А. Оцінка спроможності об'єднаних територіальних громад як важливий фактор децентралізації	284
Подлевський А.А., Онищук Н.П. Особливості реалізації концепції децентралізації влади в Україні	286
Родченко В.Б., Прус Ю.І. Ефективність процесів децентралізації в Україні в координатах просторового розвитку	289
Смоленніков Д.О. Підходи до оцінки сталого розвитку об'єднаних територіальних громад	291
Снітко С.О., Татарин Н. Б. Формування об'єднаних територіальних громад як ключовий фактор децентралізації фінансових ресурсів	293
Ступницький В.В., Ступницька Н.І. Урядова практика реалізації політики енергобезпеки України в контексті концепції децентралізації влади	296
Тюріна Н.М., Назарчук Т.В., Карвацка Н.С. Децентралізація як основна складова публічного управління	298
Шатохін А.М. Вплив сільської поселенської мережі на спосіб життя сільського населення півдня України	300
Юрчук Л. Реалізація концепції децентралізації влади на прикладі оптимізації регіональної освітньої мережі.	302
5. ЕЛЕКТРОННЕ УРЯДУВАННЯ В УМОВАХ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА	306
Баліцька Н.В. Переваги та недоліки впровадження електронної форми звітності	306
Горбата Л.П. Електронний документообіг: стан, проблеми, перспективи впровадження в органах публічної влади	308
Задорожнюк Н.О. Впровадження е-уряду в Україні: перешкоди та можливості	310
Калитюк Ю.М. Впровадження електронного урядування в Рівненській області: сучасний стан та перспективи розвитку	312
Клімова С.М. Оптимізація інформаційно-правового забезпечення управління публічними фінансами	314
Миколайчук І.С. Діджиталізація hr-процесів	316
Нестерук Т.В. Етапи впровадження електронного цифрового підпису в Україні	319
Овсяник В.М. Зарубіжний досвід підготовки фахівців для галузі державного пр	321
Ханик Ю.Р. Мотиви запровадження електронного парламенту	322
Шевчук М.М. Впровадження електронного парламенту в Україні	324

компетенцій та взаємодії робити внесок у розвиток громади, але далеко не всі мешканці розуміють, як конвертувати власні переваги у підвищення спроможності ОТГ; як перетворити безсистемну та неефективну взаємодію мешканців та органів влади на конструктивний та сталий діалог. Досвіду немає, але процес децентралізації не зупинити. Потрібно йти вперед і вчитись під час руху.

У таких умовах набуває пріоритетності проведення інформаційних зустрічей з мешканцями ОТГ щодо роз'яснення особливостей реформи децентралізації влади та їх ролі в імплементації цих процесів, підвищення рівня суспільної активності, навчальних візитів в громади, що вже об'єдналися; розвиток позашкільної освіти та неформальних моделей навчання, проведення тренінгів для мешканців громади та реалізація концепція «освіта протягом життя» з метою ідентифікації та розвитку ключових компетенцій активних мешканців, які у подальшому стануть драйверами розвитку ОТГ.

Список використаних джерел

1. Моніторинг процесу децентралізації влади та реформування місцевого самоврядування : станом на 10 травня 2018 року // Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України. – 35 с.
2. Родченко В.Б. Теоретико-методичні засади розвитку регіонального економічного простору в умовах трансформаційних зрушень / В.Б. Родченко, Ю.І. Прус // Соціальна економіка. – 2016. – №2. – С. 46-53.

Смоленніков Д.О.,
к.е.н., ст. викладач кафедри управління
Сумського державного університету, м. Суми

ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД³

Реформа місцевого самоврядування в Україні не тільки створює додаткові можливості в контексті фінансової децентралізації, але і спонукає новостворені об'єднані територіальні громади до втілення проектів соціально-економічного розвитку території та покращення умов існування на локальному рівні. Особливої важливості при цьому набуває побудова місцевої економічної політики в далекоглядному горизонті, з урахуванням інтересів не тільки теперішніх, але і майбутніх поколінь.

З стратегічної точки зору, успішною громадою може стати така, яка буде дотримуватись принципів сталого розвитку, зокрема раціонально використовуючи наявні ресурси та мінімізуючи негативний вплив на навколишнє середовище.

На сьогоднішній день низка країн світу розробила на національному рівні систему індикаторів для оцінки сталого розвитку громад. Одним з прикладів

* Матеріал підготовлено в рамках НДР "Розробка науково-методичних засад та практичного інструментарію фінансової політики сталого розвитку об'єднаних територіальних громад" (№ д/р 0117U003935)

такої системи індикаторів є досвід Китаю. Згідно [1] для оцінки використовується 30 показників, розподілені за 7 категоріями (табл. 1).

Таблиця 1

Система індикаторів оцінки сталого розвитку громад [1]

Категорія	Індикатор
Населення	1.1 Рівень планування сім'ї (%) 1.2 Темпи зростання населення (%)
Екологія	2.1 «Зелені» зони на душу населення (м ² / особа) 2.2 Площа лісів (%)
Ресурси	2.1 Сільськогосподарські землі на душу населення (м ² / особа) 2.2 Загальне споживання енергії (тонна ум. палива / 10 тис. осіб) 2.3 Споживання води (т/10 тис. осіб)
Навколишнє середовище	4.1. Відповідність нормативу скидання промислових стічних вод (%) 4.2 Відповідність нормативу комунальних стічних вод (%) 4.3 Відповідність нормативу викидів промислових відходів (%) 4.4 Частка повторного використання твердих промислових відходів (%) 4.5 Рівень викидів муніципальних відходів (%)
Економіка	5.1 Середній річний темп приросту ВВП (%) 5.2 ВВП на душу населення (10 тис. гр. од. / особа) 5.3 Темпи зростання місцевих податкових надходжень (%) 5.4 Питома вага доданої вартості у ВВП в третинній галузі (%)
Суспільство	6.1 Чистий дохід міських жителів на душу населення (гр. од. / особа) 6.2 Чистий дохід сільських жителів на душу населення (гр.од. / особа) 6.3. Зареєстрований рівень безробіття (%) 6.4 Водопостачання (%) 6.5 Соціальний захист державних службовців (%) 6.6. Соціальний захист сільського населення (%) 6.7 Число медичного персоналу на тисячу чоловік (осіб) 6.8 Покриття кабельного телебачення (%) 6.9. Неонатальна смертність (%) 6.10. Відсоток кримінальних злочинів (‰)
Наука, освіта, технології	7.1 Частка наукових та технологічних витрат у місцевих податкових витратах (%) 7.2. Відсоток осіб з вищою чи середньою освітою (%) 7.3. Частка витрат на освіту у місцевих податкових витратах (%) 7.4 Коефіцієнт неграмотності молодих людей (%)

Не менш цікавими методиками, що можуть бути використана для оцінки сталого розвитку об'єднаних територіальних громад в Україні, є ті, що представлені в доповіді Європейської комісії «Індикатори для сталих міст» [2]. Згідно цього документа, для використання рекомендуються 14 методик, серед яких City Blueprint, European Green City Tool, STAR Community Rating System, Urban Sustainability Indicators та інші.

Загалом згадані вище підходи дозволяють побудувати ефективну методику оцінки сталого розвитку об'єднаних територіальних громад та проводити її хоча б раз на п'ять років.

При цьому будь-яка об'єднана територіальна громада має бути оцінена за наступними категоріями: структура та ефективність управління; економічний розвиток; соціальна сфера, включаючи освіту та культуру; інфраструктура; житлово-комунальна сфера; навколишнє середовище.

Список використаних джерел

1. Measuring sustainability at the community level: An overview of China's indicator system on National Demonstration Sustainable Communities / [Y. Lu, Y. Geng, Z. Liu та ін.]. // Journal of Cleaner Production. – 2016. – С. 1–10.

2. Indicators for Sustainable Cities [Електронний ресурс] // European Union. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: http://ec.europa.eu/environment/integration/research/newsalert/pdf/indicators_for_sustainable_cities_IR12_en.pdf.

Снітко С. О.,

Татарин Н. Б., к.е.н., доцент

кафедри державних та місцевих фінансів

Львівський національний університет імені Івана Франка

ФОРМУВАННЯ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ЯК КЛЮЧОВИЙ ФАКТОР ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ

В умовах сучасного періоду органам місцевого самоврядування новостворених об'єднаних громад як ніколи важливо знати і розуміти природу місцевих фінансів, розбиратися в механізмі їх функціонування, уміти аналізувати ті процеси і явища, що пов'язані з формуванням, розподілом і використанням грошових фондів, бачити ті форми, методи і засоби, за допомогою яких можна найбільш повно використовувати місцеві фінанси як один із інструментів ефективного впливу на всі процеси соціально-економічного розвитку своєї громади[3].

Практична реалізація процесу об'єднання територіальних громад розпочалась в середині 2015 року, таким чином, наразі можемо проаналізувати результати трирічної роботи. У 2015 році було утворено 159 ОТГ, що об'єднали 793 територіальні громади.

Станом на кінець травня 2017 року в Україні утворено 413 ОТГ, що об'єднали 5258 населених пунктів (рис. 1). З початку 2018 року всі 665 об'єднаних територіальних громад перейшли на прямі міжбюджетні відносини, в тому числі й ті, де перші місцеві вибори відбулися наприкінці 2017 року.

Загалом, у 2018 році взаємовідносини з державним бюджетом матимуть 1288 місцевих бюджетів: 24 обласні бюджети, 148 бюджетів міст обласного значення та бюджет м. Києва, 450 районних бюджетів та 665 бюджетів об'єднаних територіальних громад. Базову дотацію отримуватимуть 930 місцевих бюджетів, реверсну дотацію – 223.